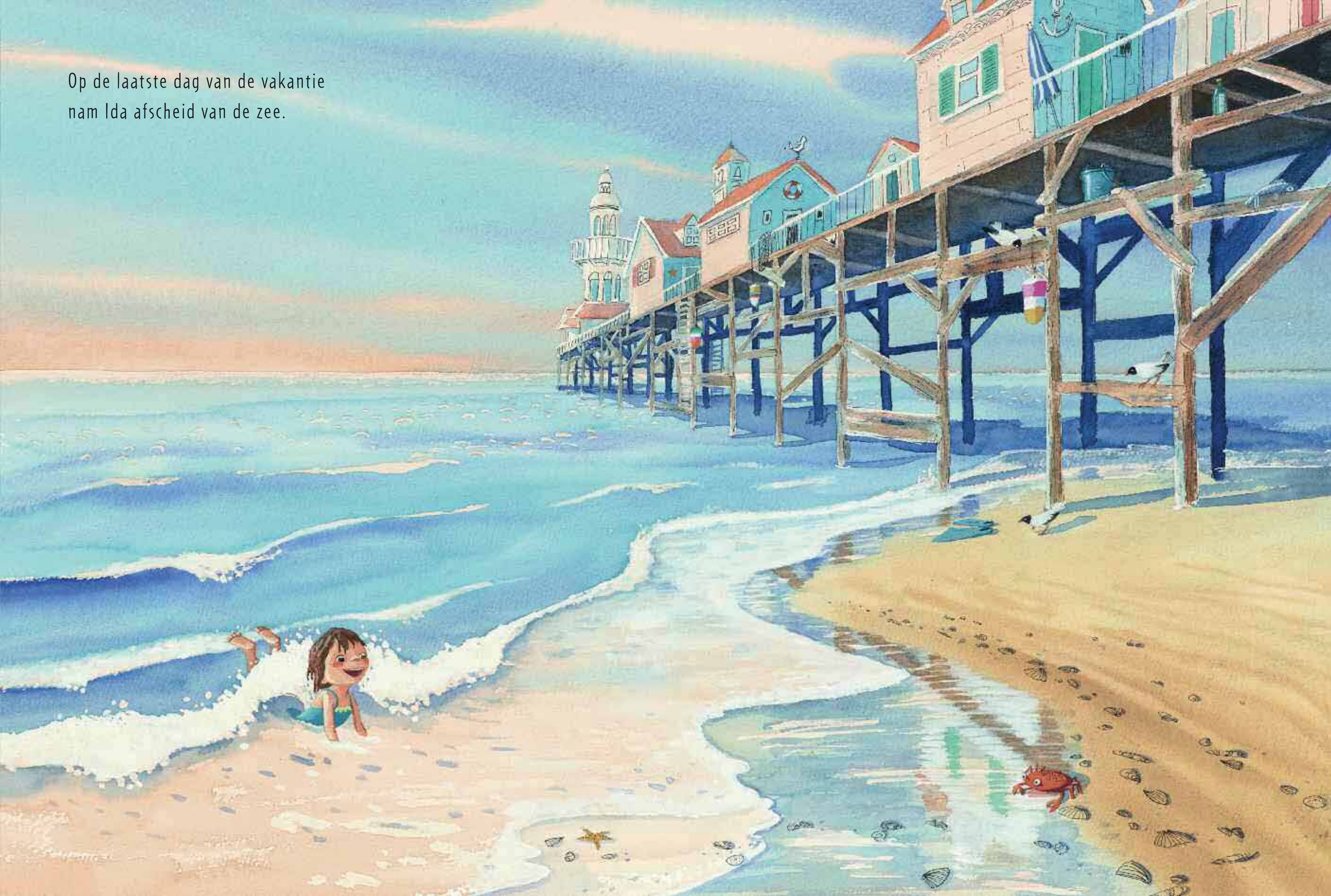

Op de laatste dag van de vakantie
nam Ida afscheid van de zee.

Ze zocht nog wat schelpen om mee naar huis te nemen.
Wat lag daar in het zand? Was iemand iets vergeten?
Nieuwsgierig liep Ida eropaf. Dat zijn de schoenen van
een zeemeermin! dacht ze. Ze pasten haar precies.

Ida was moe van de lange reis naar huis.
Het geraas van de auto's deed haar stilletjes
denken aan het ruisen van de zee. Wat leek het al
weer lang geleden dat ze in de golven speelde.

Toen ze ging slapen hield Ida haar zeemeerminnschoenen aan, en de nacht kleurde van het bezoek dat ze kreeg. De wonderlijkste vissen, met stippen en strepen, zwommen om haar heen. Er was er zelfs eentje bij die op een paardje leek.

Ook in de speeltuin deed Ida haar nieuwe schoenen niet uit. 'Wat heb jij nou aan je voeten?' vroegen haar vriendjes verbaasd. 'Ik ben een zeemeermin,' zei Ida. 'Dit zijn mijn vinnen.'

'Hoe kan dat nou,' zei Tommie. 'Je hebt niet eens een staart.'

